

Duhovne razmere do druge polovice 19. stoletja

25. O duhovnih razmerah v stoletjih po Kristusu do druge polovice 19. stoletja. Duhovni obrat po dotekajoči Božji luči

1 In zdaj še nekaj pojasnil za ta (19 stoletje, op. prev.) čas!

2 Del tega, kaj vse sem med Svojim življenjem na zemlji po vsem judovskem ozemlju počel in učil, se je že v petstotih letih po Mojem zemeljskem bivanju pozabil - še zlasti to velja za razlago stvari in pojavov naravnega sveta -, večji del pa znova tako prepletel s starimi nesmisli, da nihče več iz tega ni mogel izluščiti čiste resnice.

3 Precej verodostojnih zapisov, ki so jih večinoma zapisali Grki in Rimljani, se je sicer delno ohranilo v desetih mestih v dolgi in široki dolini reke Jordan (tam je bilo približno šestdeset krajev, ki so jih že v Mojem času, vendar tudi pred in za njim in še po uničenju Jeruzalema in njegove okolice, naseljevali predvsem Grki in Rimljani), nekaj pa tudi v Eseji (o kateri že pred tisoč dvesto leti ni bilo več sledi, saj so esene poganski rimski kristjani preveč zatrli), večina pa jih je bila shranjena v veliki knjižnici v Aleksandriji.

4 Pomisli na vse uničujoče vojne in velike selitve narodov, ki so prizadele pol Azije, severno Afriko in skoraj vso Evropo, ker so še prehitro po Mojem odhodu - kot sta to že razkrila prerok Daniel in kmalu po Mojem odhodu tudi Moj učenec Janez na otoku Patmos v razodetju, ki sem mu ga dal - ljudje, zlasti pa voditelji skupnosti, Moj nauk, ker jim kot najčistejša resnica iz nebes ni prinašal dovolj obresti, popačili in ga začeli prepletati s starimi nesmisli.

5 K temu sem lahko samo rekel: Prav torej, če vam je stara, mračna posvetna nesnaga ljubša kakor Moje najčistejše zlato iz nebes, in postajate čedalje bolj podobni psom, ki se vračajo k svoji pobruhani hrani, in tudi svinjam, ki znova z vso naglico drvijo v mlakužo, v kateri so se že pogosto onesnažile, pa naj vam bo za dolgo vzeto zlato iz nebes in hirajte v temi in stiski, smrti pa naj vas bo na zemlji znova največja groza!

6 In tako je bilo vse do današnjega dne. Skoraj vsi kraji, v katerih so se pogosto hranili zapiski o Mojem številnem delovanju in poučevanju, so bili uničeni in opustošeni, le mala evangelija Janeza in Mateja sta se - zaradi etike dobronamernih ljudi - jezikovno bolj ali manj pravilno ohranila kot pristna dokumenta o Mojem delovanju in naukih. Enako velja za zapise Luka in Marka - ko si je Marko to, kar je slišal od Pavla, na kratko zapisal zase -, in tudi za več pisem apostolov, od katerih so se številna izgubila. To velja tudi za Janezovo razodetje, ki sicer vsebuje nekatere jezikovne nepravilnosti, vendar pa te pri človeku, ki ga Jaz vodim, ne vplivajo bistveno na poglobljeno stvar.

7 Od drugih nauk, ki so se nanašali na stvari in pojave in njihovo zgradbo, se je tu in tam na skrivaj ohranilo le nekaj malega. Kar so še našli iz časov Rimljanov in Grkov, so prestregli samostani, v mračnjaštvu trpečemu človeštvu pa o tem niso razkrili niti trohice.

8 Sončnih in luninih mrkov, kometov in drugih naravnih pojavov duhovniki niso razlagali v skladu z resnico. Še prehitro so jih spet začeli prikazovati kot znanilce in glasnike kazni, ki naj bi jo Jaz izrekal nad ljudmi, da bi tako prestrašeni ljudje v velikih trumah romali v templje, ki so kmalu pognali kakor gobe iz tal, in tam ob nogah duhovnikov puščali bogate in številne darove.

9 V katakombah Rima in farnih gradovih Španije, Italije, tu in tam tudi na Nemškem, je najti še veliko zelo pomembnih zapisov iz Mojega časa. Toda še zmeraj vpijoča lakomnost, sla po blišču in oblasti babilonske vlačuge ne dopusti, da bi kaj prišlo med ljudi, in to iz strahu in velike skrbi, da bi se tako razkrila, in bi ves svet z njo najostreje obračunal, ker je ljudem številna stoletja prikrivala resnico. Ker je ta gnusni razlog razumljiv vsakemu razmišljajočemu človeku, ni potrebno, da bi ga na tem mestu še bolj osvetlil.

10 Še donedavna so ljudstvu najstrože prikrivali štiri evangelije, Lukova apostolska dela, pisma apostolov in Janezovo razodetje, in to v številnih deželah še zmeraj prikrivajo!

11 Kako so se upirali svetlobi Mojega svetlega bliska znanstvenih spoznanj, ki je od vzhoda do zahoda vse, kar je na zemlji, znova začel močno osvetljevati, in to že pred tristo leti!, in ta svetloba zdaj čedalje močnejše sveti, celo tako močno, da se v tem času, kot ob najsvetlejšem dnevu razkrivajo celo najskrivnejše in najbolj skrite sobane nekoč tako velike in mogočne babilonske vlačuge.

12 Človek se upravičeno sprašuje: Kako dolgo bo babilonska vlačuga to še počenjala?

13 In odgovarjam: Kakšno malenkostno vprašanje! V vsem svetu iz dneva v dan opazuj vse svetlejšo in mogočnejšo svetlobo Mojega bliska! Kako se poleg tisočih resnic, zdaj matematično dokazanih in danih javno v prosto uporabo vsem ljudem na vseh področjih znanosti in umetnosti, lahko še ohranja stara, babilonsko-poganska, mračnjaška čudoločna neumnost s svojo prevaro, ki je osvetljena do najmanjših špranj in gub?

14 Še živijo nekatere stare in od prej zelo poneumljene, praznoverne babnice in nekateri svetohlinski, tako imenovani pobožnjakarji, ki se pustijo vleči za nos sinjemu dimu farjev, in še imajo tisti vladarji sredstva, s katerimi varujejo prestol babilonske vlačuge. To pa lahko traja in bo trajalo le še kratek čas, ker je že poskrbljeno, da bodo takšnim vladarjem vzeta sredstva. Številnim so že bila vzeta in zdaj morajo brez dežele in ljudstva opazovati, kako v dimu in pari izginjajo njihovo staro početje, trud in mračnjaška dela!

15 Pravim: Ali na zemlji sploh še lahko vlada noč, ko pa je sonce že visoko nad obzorjem? Tako je že na Zemlji! Svetloba je postala preveč močna, in mogočnejši, ki

so se nekdam tako zelo klanjali mračnjaštvu - zaradi svojega prestola in nepopisno udobnega življenja - so začeli ob nepremagljivi moči te svetlobe spoznavati svojo veliko nemoč, in morajo, če hočejo obstati, začeti s prijaznim obrazom sprejemati luč, ki so jo nekoč tako sovražili. Če bi hoteli spet zaviti v staro mračnjaštvo, bo to ljudstvo spregledalo, jim odreklo poslušnost in jih kmalu spravilo v veliko zadrego ter jih - tako kot kažejo že številni zgledi - tudi vrglo s prestola.

16 Moji volji ni mogoče kljubovati! Ljudem posamično sicer še naprej puščam svobodno voljo, toda na splošno sem Jaz gospodar in se ne oziram na mogočnejše tega sveta. Zdaj je pač napočil čas svetlobe, ki je ne more ustaviti nobena človeška moč več.

[Jakob Lorber](#)

[Janezov veliki evangelij](#)

[Knjiga 10](#)